18/06/2020

«Αϊδίνι 1919 – Η υπέρτατη θυσία»

/ Ιστορία - Εθνικά Θέματα

Σαν σήμερα, στις 18 Ιουνίου 1919, οι τσέτες ολοκλήρωναν το έργο της τριήμερης άγριας σφαγής με θύματα πάνω από χίλιους Έλληνες στην περιοχή του Αϊδινίου. Ανάμεσά τους ήταν 31 πρόσκοποι που σφαγιάστηκαν από τους τσέτες, αλλά και δεκάδες άλλα νεαρά μέλη του Σώματος που πρόσφεραν κοινωνικό έργο στην Ιωνία των αρχών του προηγούμενου αιώνα. Με αφορμή αυτό το γεγονός, από την ιστοσελίδα του Σώματος Ελλήνων Προσκόπων (www.sep.org.gr) αναδημοσιεύουμε άρθρο για τη σφαγή των προσκόπων του Αϊδινίου με τίτλο «Αϊδίνι 1919 – Η υπέρτατη θυσία»:

Ο Προσκοπισμός στη Μικρά Ασία άρχισε να οργανώνεται λίγους μήνες πριν από τη λήξη του Α΄ Παγκόσμιου Πολέμου (1914-1918). Το χρονικό της ίδρυσης αρχίζει από τη Σμύρνη, την πρωτεύουσα της Ιωνίας όπου είχε εγκατασταθεί ο Ευάγγελος Ιωαννίδης, παλαιός πρόσκοπος και αρχηγός ομάδος από την Αλεξάνδρεια. Μαζί με τον Γεώργιο Παπαδημητρίου πήραν την πρωτοβουλία να ιδρύσουν ελληνικές προσκοπικές ομάδες. Στην προσπάθειά τους αυτή βρήκαν συμπαράσταση από τον Δημήτριο Δάλλα, που ήταν από τους πρωτοστάτες τής εκεί αθλητικής κίνησης του Πανιωνίου Γυμναστικού Συλλόγου, κατά τη διάρκεια εκείνης της περιόδου.

Συνάντησαν, επίσης, τον Δημήτριο Αγγελομάτη και τον ποιητή Αλέκο Φωτιάδη που είχε παρακολουθήσει τον προσκοπισμό στην Αγγλία.

Όταν την ιστορική ημερομηνία 2 Μαΐου 1919 ο Ελληνικός Στρατός αποβιβαζόταν στη Σμύρνη, οι πρόσκοποι της Ιωνίας πρόσφεραν πολύτιμες υπηρεσίες ως αγγελιαφόροι, σύνδεσμοι, οδηγοί, διερμηνείς, γραφείς και τραυματιοφορείς. Πρόσφεραν ακόμη τις υπηρεσίες τους στο Φρουραρχείο, το Λιμεναρχείο, την Επιμελητεία, το Γραφείο Τύπου, στο Αρχηγείο Στρατού και, γενικά, όπου χρειαζόταν βοηθητική υπηρεσία. Πρέπει ακόμη να αναφερθεί ότι στην Ευαγγελική Σχολή είχε στρατωνιστεί για ένα μήνα ομάδα, της οποίας οι πρόσκοποι συνόδευαν τις στρατιωτικές περιπόλους ως οδηγοί, μέρα νύχτα, στις διάφορες συνοικίες της πόλης.

Σε μικρό διάστημα ιδρύθηκαν 63 προσκοπικές ομάδες στη Σμύρνη και την ευρύτερη περιοχή της Μ. Ασίας.

Παντού επικρατούσε συνειδητή πειθαρχία, τήρηση των προσκοπικών αρχών και σεβασμός προς τους μεγαλυτέρους. Οι πρόσκοποι συμμετείχαν πάντοτε σε όλες τις εθνικές και θρησκευτικές εκδηλώσεις, σε εκδρομές, κατασκηνώσεις, εράνους και αθλητικούς αγώνες, πραγματικό καμάρι του τόπου τους.

Θυσίες

Η παρουσία των προσκόπων στις πόλεις και τα χωριά της Μικράς Ασίας σκορπούσε τον ενθουσιασμό στον ελληνισμό και φώτιζε την ελπίδα για το μέλλον που οραματιζόταν. Όμως, ξυπνούσε και το φθόνο των Τούρκων και το μίσος τους για τη βοήθεια που πρόσφεραν οι πρόσκοποι στον Ελληνικό Στρατό. Στις τραγικές εξελίξεις που έμελλε να ακολουθήσουν, τσέτες και Τούρκοι είχαν σε πολλές

περιπτώσεις την ευκαιρία να εκδηλώσουν τα αισθήματά τους αυτά με τρόπο άγριο και απάνθρωπο.

Λίγες μέρες μετά την είσοδο του Ελληνικού Στρατού στη Σμύρνη, έπειτα από πληροφορίες ότι στο Αϊδίνιο συγκεντρώθηκε μεγάλος αριθμός τσετών, στάλθηκε ισχυρή στρατιωτική δύναμη με επικεφαλής τον αντισυνταγματάρχη Σχοινά για να αντιμετωπίσει την κατάσταση. Η επίθεση των τσετών αιφνιδίασε το στρατό, που αποχώρησε από το Αϊδίνιο αφήνοντας τους προσκόπους να υπερασπιστούν την πόλη και να φροντίσουν τα γυναικόπαιδα, τους ανήμπορους και τους τραυματίες.

Το πέρασμα των τσετών από το Αϊδίνιο κράτησε τρεις μέρες και δεν άφησε τίποτα όρθιο.

Πυρπόλησαν σπίτια, λεηλάτησαν περιουσίες, βίασαν, ρήμαξαν τα πάντα. Η μανία τους ξέσπασε με ξεχωριστό πάθος πάνω στους ένστολους προσκόπους που φρόντιζαν τους κατοίκους. Όσους δεν έσφαξαν, τους οδήγησαν, μαζί με τον έφορο Νίκο Αυγερίδη, έπειτα από μια δραματική νύχτα στο μπουντρούμι του Διοικητηρίου, στις όχθες τους Εύδωνα ποταμού. Εκεί, ο επικεφαλής των τσετών Αντνάν Μεντερές τους ζήτησε να αλλαξοπιστήσουν με αντάλλαγμα τη σωτηρία τους. Η παλικαρίσια άρνηση του Αυγερίδη και όλων των παιδιών και η κραυγή τους «Ζήτω η Ελλάς» σε απάντηση, έκαναν τους διώκτες τους να φρενιάσουν. Ο Αυγερίδης τυφλώθηκε και κατακρεουργήθηκε. Ο Φιλοκτήτης Αργυράκης, ο Μίνωας Βεϊνόγλου και οι άλλοι –συνολικά 31 πρόσκοποι– βασανίστηκαν και σφαγιάστηκαν.